

9. LUKU

TAISTELU VÄLTTÄMÄTÖN – MAAILMAN VIISASTEN TODISTUKSIA

Yleinen tieto uusi tekijä kaikissa laskelmissa — Senaattori Ingallsin, t:ri Lyman Abbottin, erään kuuluisan lakimiehen ja eversti R. Ingersollin lausuntoja — Wendell Phillipsin käsitys historioitsija Macaulayn ennustus — Piispa Worthingtonin lausunto ja W. J. Bryanin vastaus — Erään sanomalehden lausunto — Eräs ranskalainen näkökanta

”Ja ihmiset menehtyvät pelätessään ja odottaessaan sitä, mikä kohtaa maanpiiriä (yhteiskuntaa); sillä taivasten (kirkollisten ja yhteiskunnan hallitusten) voimat järkkyvät.” — Luuk. 21:26

MAAILMAN viisaat miehet kaikkialla huomaavat, että suuri yhteiskunnallinen taistelu lähestyy, ja että se on välttämätön. He ovat etsineet, mutta eivät ole löytäneet todellista parannuskeinoa tätä pahaan vastaan; sen tähden he ovat jättäneet toivon ja tulleet siihen lopputulokseen, että kehitysopin täytyy olla totta, nimittäin että ”koko luonto on alistettu lain alaiseksi, jonka kautta voimakkaampi — ollen soveliaampi elämään — voittaa heikomman, joka hävitetään elämään sopimattomana.” He tukevat tällöin ajatustaan sillä filosofien väitteellä, että ”mikä nyt on, on ollut ennenkin,” että sivistyksemme on ainoastaan vanhan Kreikan ja Rooman sivistyksen toistumista, ja että se häviää samalla tavalla, mitä joukkoihin tulee, ja että rikkaus ja valta taas kokoontuvat harvoihin käsiin, kun taas joukot, niin kuin asianlaita oli Idän muinaisessa sivistyksessä, tuskin voivat elää.

He unohtavat siten sen asianhaaran, että tieto on nyt enemmän levinnyt kuin koskaan ennen, erittäinkin kristikunnassa. Mutta juuri tämä, minkä monet unohtavat, kiinnitetään niiden huomioon, jotka ovat olleet kyllin viisaita etsiäkseen tosi viisautta Jumalan sanasta, joka selittää: ”Lopun aikana monet matkustavat edestakaisin, ja tieto karttuu ... ja silloin tulee ahdistuksen aika, jommoista ei ole ollut siitä saakka kuin ihmisiä rupesi olemaan.” (Dan. 12:1-4, engl. käänn.) He näkevät, että aikamme suuri matkustaminen ja tiedon yleinen leviäminen muodostavat tämän ennustuksen sattuvan täyttymisen, ja kun suuri hätä esitetään näiden asiain yhteydessä, niin eivät he voi siinä nähdä niiden historiallisten mullistusten toistumista, jotka ovat päättyneet joukkojen kukistamisella muutamien harvojen hallittaviksi, vaan hämmästyttävän historian ylösalaisin kääntämisen, jonka uudet olosuhteet saavat aikaan. Ja samassa yhteydessä esitetty lupaus siitä, että ”siihen aikaan nousee Miikael (Kristus),” ottaa suuren valtansa ja alkaa ihanan hallituskensa, on sopusoinnussa sen toivon kanssa, että tuleva hätä tekee lopun tämän ”maailman ruhtinaan,” Saatanan, alaisesta itsekkyyden hallituksesta ja saattaa voimaan Immanuelin siunatun valtakunnan. Mutta kuulkaamme nyt, mitä muutamilla tämän maailman viisailla on sanottavaa.

Senaattori Ingalls sanoi eräessä tilaisuudessa Yhdysvaltain senaatissa: ”Me emme voi enää kauemmin peittää sitä totuutta, että olemme uhkaavan vallankumouksen partaalla. Ihmiset erottautuvat yhä enemmän ja enemmän kahteen toistensa kanssa vihamieliseen leiriin. Toisella puolella on pääoma, voimakkaasti varustettuna ja ylpeänä alituisista edistysaskeleista, pitäen vanhoillisesti kiinni vanhoista etuoikeuksistaan ja vaatien uusia; toisella puolen ovat maaseutujen ja kaupunkien työntekijät, nälkäisinä ja katkeroituneina

na, lujasti päättäneinä kukistaa sen järjestyksen, joka tekee rikkaat yhä rikkaammiksi ja köyhät köyhemmiksi, joka antaa Vanderbiltille ja Couldille rikkauksia, joita ei edes halukaan ole voinut uneksia ja, tuomitsee köyhät kurjuuteen, josta ei ole muuta vapahdusta kuin hauta; sillä heidän oikeuden vaatimuksiansa kohdellaan välinpitämättömästi ja halveksien, ja kun työntekijät käyvät ympäri ja etsivät työtä, kohdellaan heitä tunkeilevina kerjäläisinä.”

Ingallsilla ei ole siis mitään toivoa. Hän ei tunne mitään keinoa itsekkyyden kauhealle sairaudelle.

* * *

Tunnettu brooklyniläinen saarnaaja t:ri Lyman Abbott on, ”Literary Digestin” mukaan, esittänyt seuraavat syytökset nykyistä järjestelmää vastaan: ”1) Se ei takaa pysyväistä eli alituista työtä kaikille työnhaluksille työntekijöille; 2) se ei anna kaikille, joilla on työtä, riittävää palkkaa, niin että he voisivat elää ihmisarvoista elämää; 3) se ei anna työntekijälle aikaa eikä tilaisuutta hankkia sivistystä ja parantaa asemaansa; 4) se tekee monessa suhteessa hyvän ja puhtaan perhe-elämän mahdottomaksi.” T:ri Abbott on sitä mieltä, että järkipäisen valtion talouden täytyy olla sopusoinnussa Jeesuksen määräysten kanssa, ja että on turmiollista kuluttaa loppuun miehet, vaimot ja lapset halpojen tavarain hankkimiseksi. Esitämme edelleen: ”Olen vakuutettu siitä, että yhteiskuntajärjestelmä, joka erottaa ihmiset kahteen luokkaan, pääomanomistajiin ja työntekijöihin, voi kestää ainoastaan jonkun ajan. Nykyinen levottomuus yhteiskunnassa on tulos sokeasta pyrkimyksestä kansanvaltaisuusrikkautta kohti, jossa työläiset eivät ainoastaan käytä työvälaineitä, vaan myös omistavat ne. Oppi siitä, että työvoima on kauppatavaraa, on väärä. Työntekijällä ei ole mitään myytävää, kun hän tulee tehtaaseensa; mutta hän voi tuottaa jotakin työllään, ja ansio siten saadusta tavarasta jaettakoon työntekijäin, työnjohtajan ja työvälaineiden omistajain välillä. Ja nyt on valtion taloudenhoitajien asia ratkaista, mikä on oikeudenmukainen arvon jako eri puolien kesken.

”Kaikilla on oikeus osaansa, mutta nykyisissä olosuhteissa näyttää työnantajain osa usein tulevan liian suureksi. Kumminkin on vaikea ratkaista, missä suhteessa näiden oikeuksien tulee olla toisiinsa.”

T:ri Abbottilla näyttää olevan lämmin sydän kansanjoukkoja kohtaan, ja hän näyttää selvästi käsittäneen heidän asemansa. Mutta hän tyytyy tekemään oikean taudinmäärittelyn aikamme valtiollis-yhteiskunnallis-rahallisesta sairaudesta voimatta osoittaa mitään parannuskeinoa. Hän osoittaa tosin, että paha voitaisiin poistaa, jos työntekijät olisivat tuotantovälaineiden omistajia, mutta hän ei sano, kuinka he pääsevät siihen asemaan. Mutta vaikkakin sellainen tuotantovälaineiden siirto tapahtuisi, niin eivätkö silloin uudet omistajat tulisi heti pääomanomistajiksi, ja onko meillä silloin mitään kohtuullista syytä otaksua, että uudet omistajat olisivat vähemmän itsekkäitä ja jalomielisempiä kuin nykyiset? Onko meillä syytä otaksua, että luonnollinen sydän on muuttunut enemmän toisessa kuin toisessa? Kaikki kokemus vastaa ei. ”Työvoima ei ole kauppatavaraa”, sanoo Abbott. Mutta tämä väitös ei paranna sitä surullista tosiasiaa, että tämä on kumminkin asiointi nykyisessä yhteiskunnassa. Nähdään sairaus ja nopean parantamisen välttämättömyys, mutta ei ole parannuskeinoa, joka voi parantaa ”huokaavan luomakunnan.” Sen huokaa-

misen ja ahdistuksen täytyy, niin kuin apostoli osoittaa, jatkua ja lisääntyä, kunnes Jumalan lapset (Jumalan valtakunta) ilmestyvät. — Room. 8:22,19

* * *

Eräässä puheessa oppiarvon saaneille lakimiehille sanoi eräs kuuluisa oikeusoppinut Yhdysvalloissa: ”Vuosisatain unelmat ovat lopultakin toteutuneet. Ihmiset ovat saavuttaneet vapauden ja tulleet omiksi herroikseen. Mutta vaikka he ovat tehdyt samanarvoisiksi, niin ei kumminkaan ole tasa-arvoisuutta. Äänioikeus on yleinen, ja kumminkin on valtiollinen valta muutamien harvojen käsissä. Muutamilla on mittaamaton rikkaus, ja toiset pyytävät turhaan jokapäiväistä leipää. Tässä piilee kauhea vaara kaikille vapaille laitoksille. Tieto ja sivistys ovat köyhän kädessä vaarallisia aseita, kun hänen perheensä kärsii nälkää, sillä hänelle ei ole mikään pyhempää kuin vaimo ja lapset. Sen tähden uhkaa yhteiskunnallinen vallankumous kaikkia sivistyneitä maita, erittäinkin Yhdysvaltoja. Ihmiset eivät enää ole tyytyväisiä yhtäläisiin oikeuksiin, vaan he vaativat täydellistä yhdenvertaisuutta kaikille. Köyhä ei ole vapaa, niin kauan kuin rikkaalla on valta ottaa häneltä ansio pois. Ja meillä on kansalaisten enemmistö tässä sidotussa asemassa, ja osa heistä elää mitä kauheimmassa köyhyudessa. Nämä olosuhteet synnyttävät yhä enemmän epäilystä niitä periaatteita kohtaan, joilla yhteiskuntamme lepää, ja kasvattavat taipumusta muuttaa niitä. Tämän epäilyksen ja vallankumouksellisen taipumuksen vastustaminen on teidän tärkeimpänä työnänne. Mutta valtiolliset uudistukset eivät tuota tässä apua, sillä valtiollinen vapaus ei ole aineellisen edistymisen juuri, vaan hedelmä. Runoilijat ja haaveilijat ovat usein ylistäneet köyhyyttä, ja ahneus on usein esitetty kaiken pahan juureksi, mutta se ei muuta sitä tosiasiaa, että rahojen omistaminen, jotka ovat kunniallisesti hankitut ja käytetään viisaasti, on suurin valta maailmassa, kun taas köyhyys ja hätä tekevät ihmiset toivottomiksi ja huonontavat heitä.”

Ei tämäkään selvä esitys sisällä mitään apuneuvoa pahaa vastaan. Sillä epäilyksen ja samalla jokaisen muutoksen vastustaminen nykyisessä yhteiskuntajärjestelmässä ei tuota apua.

Professori näyttää arvelevan: ”Se, mikä on ollut, tulee olemaankin,” sillä hän ei huomaa, että me olemme aikakauden lopussa, että ainoastaan Herran voidellun valta voi saattaa järjestyksen kaikkeen tähän sekaannukseen, että Jumalan tahto on juuri nyt asettaa ihmiskunta ratkaisun ja sellaisten olosuhteiden eteen, joita ei mikään inhimillinen viisaus tai taitavuus voi ratkaista tai muuttaa, jotta ihmiset äärimmäisessä hädässään ottaisivat vastaan Herran avun, jättäisivät omat tiensä ja antaisivat Jumalan opettaa itseään. Hän, jolle valtakunta kuuluu, on nimittäin ottamassa suurta valtaansa tuottaakseen sekaannuksesta järjestyksen, kirkastaakseen seurakuntansa morsiamenaan sekä tehdäkseen sen kautta lopun synnin painaman huokaavan luomakunnan onnettomuudesta ja siunatakseen maan kaikki kansat. Ainoastaan ne, joilla on tämä totinen valo, voivat nähdä tämän nykyisen ajan hämärien arvoitusten ihanan ratkaisun, jonka edessä tämän maailman viisaat ovat neuvottomia.

* * *

Eversti Ingersoll, vaikkakin hän oli uskonnon vastustaja, oli hyvin tunnettu viisaana miehenä niihin asioihin nähden, jotka koskivat tätä maailmaa. Sanotaan, että hän oli lakimiehenä pidetty niin korkeassa arvossa, että hän on saanut aina 250 dollariin saakka puolen tunnin neuvottelusta. Aikoinaan hän julkaisi aikakauslehdessä ”Kahdeskymmenes vuosisata” pitkän kirjoituksen, josta esitämme pienen otteen. Hän puhuu oikeassa valossaan siitä osasta, jota koneet näyttelevät työntekijäin taistelussa jokapäiväisen leivän edestä, ja osoittaa, että ne ottavat työntekijäjoukoilta heidän toimensa ja leipänsä. Hän osoittaa myös, kuinka maailma, jolla ei ole mitään sanomista pääoman omistajien kokouksia vastaan, heti puhuu salaliitosta, vallankumouksesta ja petoksesta, kun työntekijät kokouksessaan pohtivat sitä asemaa, johon koneet ovat saattaneet heidät. Ja ajatellen niitä kärsimyksiä, joita köyhien sivistyneissä maissa täytyy kestää, ajatellen heidän onnettomuuttaan, tuskaansa, kyyneliään ja sortuneita toiveitaan, heidän nälkäänsä, alennustaan ja häpeätään, hän sanoo, että ihmissyöjien asema on siedettävämpi kuin se tila, jonka uhriksi sivistyneiden maiden köyhät joutuvat. Sitten hän jatkaa:

”Hyväsydämisen ihmisen on mahdotonta olla tyytyväinen maailmaan sellaisena kuin se nyt on. Ei kukaan voi edes iloita siitä, mitä hän ansaitsee itselleen, kun hän tietää, että miljoonat hänen lähimmäisistään kärsivät hätää. Kun ajatteleme nälkäisiä, niin tuntuu meistä melkein kuin olisi sydämetöntä syödä. Kun kohtaa ryysyisiä, värjöttäviä raukkoja, niin tuntee melkein häpeävänsä sitä, että on hyvin ja lämpimästi puettu; ihmisen sydän tuntuu olevan yhtä kylmä kuin heidän ruumiinsa.

”Eikö tule muutosta? Onko tuotannon ja kysynnän laki, keksintö, tiede, yksinoikeus, vapaa kilpailu, pääoma ja lainsäädäntö aina työntekijäin vihollinen? Ovatko työntekijät aina tietämättömiä ja kyllin tyhmiä tuhlatakseen työansionsa arvottomiin asioihin? Kannattavatko he miljoonia sotilaita, jotka ovat valmiina tappamaan toisten työntekijäin poikia? Rakentavatko he aina palatseja ja asuvat itse hökkeleissä? Sallivatko he aina loiseläjien ja verenimijöiden elää heidän verestään? Pysyvätkö he niiden kerjäläisten orjina, joita he ylläpitävät? Eivätkö rehelliset ihmiset lakkaa ottamasta pois hattua päästään petoksen edessä, joka menestyy?”

Kaikkiin näihin kysymyksiin ei tuolla viisaalla miehellä ole mitään vastausta. Viittaamalla antaa hän kyllä asiassa työntekijöille tämän neuvon: ”Älkää antako niiden (keksintöjen, kilpailujen jne.) painaa itseänne maahan ja vahingoittaa itseänne!” Mutta kuinka he voivat välttää tämän, siitä hänellä ei ole mitään sanottavaa — jos ei hän arvellut, että vaikeudet voitaisiin voittaa, jos työntekijät tulisivat älykkäiksi ja kyllin voimakkaiksi hankkiakseen koneita. Mutta otaksu, että heillä olisi koneita ja tehtaita. Tulisiko kilpailu silloin vähemmän rasittavaksi, ja voitaisiinko silloin estää liikatuotantoa ja sitä seuraavaa työttömyyttä? Ei, päinvastoin. Kokemus on osoittanut, että jos yritystä aiotaan pitää voimassa sen periaatteen mukaan, että kaikki saavat yhtäläisen palkan, niin se tekee joko pian kuperkeikan, koska vähemmän kelvollisille maksetaan palkka, joka on liian suuri yrityksen kilpailuvoimalle, tai vetäytyvät myös taitavammat pois ja hankkivat itselleen paikan, jossa saa paremman palkan. Itsekkyys on niin juurtunut langenneeseen luontoon ja muodostaa nykyisessä yhteiskuntarakennuksessa niin olennaisen osan, että se, joka ei ota sitä laskuihin, huomaa pian, että hän on suuresti erehtynyt. Ja herra Ingersoll tiesi varsin hyvin, että inhimillinen voima ei kykene saamaan aikaan samankaltaisuutta älyyn ja taitavaisuuteen nähden.

Lainauksen ensimmäinen osa löytää vastakaikua jokaisessa jalossa sielussa, ja me toivomme löytyvän monta sellaista. Mutta ne näistä jalomielisistä, jotka ovat hyvinvoipia tai Ingersollin tavoin rikkaita, tulevat siihen oikeaan johtopäätökseen — johon hänkin epäilemättä tuli — että he ovat niin voimattomia kurjuuden edessä, että joskin he panisivat kaikki rikkautensa ja koko vaikutuksensa vaakalaudalle, niin vaikutukset eivät olisi suuremmat kuin jos he koettaisivat pysäyttää Niagaran putousta heittäytymällä siihen.

* * *

Jalo ja kunnollinen Wendell Phillips on kerran lausunut seuraavat sanat:

”Ei mikään siveellinen tai henkinen uudistus ole koskaan lähtenyt yläluokasta. Niin täytyy myös työntekijäin itse aikaansaada työntekijäluokan vapaus.”

Hyvin totta. Mutta kuinka voivat työntekijät vapauttaa itsensä tuotannon ja kysynnän lain seurauksista ja ruumiillisen ja henkisen erilaisuuden vaikeuksista, siitä ei Phillipsillä ole mitään sanottavaa. Vallankumous voisi aikaansaada paikallisia ja ohimeneviä muutoksia, mutta mitä se voisi toimittaa maailmanlaajuisia epäsuhteita ja kilpailuja vastaan? Voisimme yhtä mielellämme koettaa pidättää nousuvettä tai koota sitä tynnyreihin.

* * *

Pariisilainen lehti ”Figaro” mainitsee seuraavan ennustuksen, jonka suuri englantilainen historioitsija Macaulay vuonna 1884 kirjoitti eräälle ystävälleen Amerikassa:

”On selvä kuin päivä, että teidän hallituksenne ei koskaan voi hallita hätää kärsivää ja vihas-tunutta enemmistöä, kun teidän hallituksenne on joukkojen käsissä, ja rikkaat, jotka muodostavat vähemmistön, ovat kokonaan jätetyt heidän armeliaisuutensa varaan. Tulee päivä, jolloin kansan-joukot New Yorkin valtiossa valitsevat teidän lainsäätäjänne. Mitä lainsäätäjiä näistä tulee, sitä ei voi hetkeäkään epäillä. He tekevät mahdottomaksi teidän menestymisenne. Silloin tarttuu joku keisari tai Napoleon hallitusohjaksiin. Kahdennellakymmenennellä vuosisadalla ryöstetään ja hävitetään teidän tasavaltanne, niin kuin raakalaiset viidennellä vuosisadalla hävittivät Rooman valtakunnan, ainoastaan sillä erotuksella, että Rooman valtakunnan hävittäjät, hunnit ja vandaa-lit, tulivat toisilta alueilta, kun taas teidän raakalaisinanne ovat teidän omat maanmiehenne, teidän omien valtiolaitostenne hedelmä.”

Sitten kuin Macaulay kirjoitti tämän, ovat hänen omat maanmiehensä vaatineet äänioikeutta ja saaneet sen, samoin kuin Belgian, Saksan, Ranskan, ItävaltaUnkarin ja Italian kansa jne.. Se onnettomuus, jota Macaulay ennusti Yhdysvalloille, uhkaa nyt koko ”kristikuntaa”. Macaulaylla ei ollut muuta neuvoa kuin se, jonka muutkin olivat antaneet, nimittäin että rikkaat ja vaikutusvaltaiset ottavat itselleen vallan ja istuvat sitten varmuus-venttiilillä niin kauan kuin mahdollista — kunnes räjähdys tapahtuu.

* * *

Etevä piispa Worthington New Yorkissa, Amerikassa, lausui vuonna 1896 mielipiteenään, että maanviljelijöiden poikien koulusivistys tekee heidät vieraiksi sille kutsulle, jonka Jumala on antanut heille ja ajaa heidät kaupunkeihin. Tähän vastasi W. J. Bryan, (Ohjelmapuheessa vaalitaistelun aikana 1896) että hänestä näytti hienolta julmuudelta

panna syy nykyisistä yhteiskunnallisista vaikeuksista maanviljelypoikien tiedonhalulle. Se, mikä ajaa heitä kaupunkeihin, sanoi hän, on maanviljelykselle epäsuotuisa lainsäädäntö – kultarahakanta.

Englantilaisen lehden ”The Rockin” mukaan esitämme seuraavaa:

”Koko maailmassa pitää kiehuva levottomuus, ristiriitaiset edut ja vastakkaiset virtaukset koko sivistyneen ihmiskunnan alituisessa kiihtymyksen tilassa. Jännitys nousee melkein joka viikko. Lyhyiden väliaikojen perästä tärisyttää yksi tai toinen huomiota herättävä tapaus valtiollista ja kauppa-maailmaa maanjärityksen voimalla, ja ihmiset ymmärtävät, mitkä tuliperäiset voimat ovat kätkössä yhteiskunnan pinnan alla. Politikoitsijat koettavat johtaa näitä voimia, mutta he myöntävät avoimesti, etteivät he voi hallita niitä täydellisesti eikä ennustaa niiden vaikutuksia. On loppumaton rivi ehdotettuja tai koeteltuja parannuskeinoja, oppeja ja ennustuksia, mutta kahdessa kohdassa ovat suurimmat ajattelijat yksimielisiä: Toiselta puolen he näkevät uhkaavan onnettomuuden, joka tärisyttää väkivaltaisesti koko maailmaa ja panee raunioiksi nykyisen valtiollisen ja yhteiskunnallisen elämän rakennuksen, hävittävien voimien täytyessä tyhjentää itsensä, ennen kuin uudestiluvat voimat voivat taas järjestää yhteiskuntarakennuksen paremmalle perustukselle. Toiselta puolen he ovat yksimielisiä siitä, että kansojen rauhan kaipuu ei koskaan ole ollut suurempi kuin nyt, ja etteivät he koskaan ole pitäneet yksimielisyyden ja veljellisen sovun etuja niin suurena arvossa kuin juuri nyt.”

Sellainen on tila koko sivistyneessä maailmassa. Kaikki ajattelevat ihmiset näkevät uhkaavan onnettomuuden selvemmin tai epäselvemmin, mutta harvoilla on mitään parannuskeinoa ehdotettavana. Ja se, että nämä harvat uskovat voivansa ratkaista tehtävän, ei riipu kumminkaan ainoastaan siitä, etteivät he ole selvästi käsittäneet asemaa. Eri ehdotuksia tarkastetaan seuraavassa luvussa.

* * *

Clemenceaun kirjasta ”Le Melee Sociale” (yhteiskunnallinen taistelu) julkaisemme lopuksi seuraavan otteen: ”Minua kummastuttaa”, kirjoittaa tuo etevä ranskalainen, ”että ihmiskunta on tarvinnut vuosisatain suurimpien henkiensä ajatukset ja tutkimukset huomataksaan, että toinen ihminen on alituisesti elänyt taistelussa toisen kanssa, ja että tämä taistelu on jatkunut aina ihmiskunnan alusta saakka. Mielikuvitusvoima ei voi hahmotella itselleen oikeaa käsitystä siitä kauheasta, verisestä, yleisestä tappamisesta, joka on jatkunut maan päällä aina siitä saakka kuin se tuli esille ensimmäisestä hämmennyksestään.

Kahleorjan pakollinen työ ja pakollisen työntekijän vapaa työ ovat molemmat samalla perustalla, nimittäin että vahvempi voittaa ja käyttää heikomman hyödykseen. Ainoastaan näennäisesti on taistelu tänään toinen, sillä se on yhtä hävittävä rauhallisemmassa ulkomuodossaan. Toisten elämän ja ruumiiden käyttäminen on ollut villien ihmissyöjien, lääniherrojen, orjanomistajain ja aikamme työnantajain tarkoituksena.

Nälkä on ihmiskunnan vihollinen. Niin kauan kuin ihminen ei voita sitä, näyttävät kaikki keksinnöt ainoastaan ivalta hänen surullista kohtaloaan vastaan. Se on samaa kuin antaisi ihmiselle loistoesineitä, kun häneltä puuttuu välttämättöminkin. Nälkä on julmin kaikista luonnon laeista. Se pakoittaa ihmisen vaivaamaan ja hävittämään itseään, voidak-

seen mihin hintaan hyvänsä ylläpitää tuota korkeinta hyvää eli pahaa, jota kutsutaan elämäksi.

Olemmeko nyt saavuttaneet sellaisen sivistyksen määrän, että voisimme kuvitella voivamme perustaa yhteiskuntajärjestyksen, jossa olisi mahdotonta kuolla puutteeseen ja nälkään? Valtion taloudenhoitajat vastaavat epäilemättä: ”Ei!”

Clemenceau näkee ja kuvailee selvästi nykyisen yhteiskuntajärjestyksen puutteet, mutta hänellä ei ole mitään ehdotusta parannuskeinoksi. Sen tähden vaikuttaa hänen kirjansa ainoastaan tulisoihdun tavoin ja aiheuttaa ainoastaan enemmän levottomuutta. Raamattu tarjoaa kumminkin, Jumalalle olkoon kiitos, ei ainoastaan lieventävää balsamia, vaan myös ainoan ja erehtymättömän parannuskeinon maailman sairautta, syntiä, itsekkyyttä ja hätää vastaan. Se suuri Lääkäri, joka tuntee keinon, on suuri Välittäjä ja Elämänantaja, ja meidän pyrkimyksenämme on ”Raamatuntutkielmien” kirjasarjan kautta kiinnittää huomio siihen.